Ч. 65 Второк 21 марта (3 цьвітня) 1900. Рік X

Виходить у Львові що дня (крім недїль і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 в ц. к. Старостьвах на провінциї:
на цїлий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с

З почтовою пересилкою:
на цїлий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с

Вісти полїтичні.

(Конґрес ческих реалістів. — З дальматиньского сойму. — Сербія і Чорногора. — Полудньово-африканьска війна.)

В Празї відбуває ся тепер конґрес ческого реалїстичного сторонництва, на котрий прибуло около 300 осіб з Чехії і Morави. Участників привитав професор Масарик, котрий заявив, що комітет приготовив проєкт, на котрого підставі реалїсти мають зорґанізувати ся в окреме сторонництво. Презесом конґресу вибрано дра Веселїого з Бенешева. Проф. Масарик обговорював ческе право державне, заявляючи, що „не закидаємо історичного права, але переходимо до дневного порядку над правнодержавними мріями". Вкінци предложив Масарик, щоби нове сторонництво приймило назву „ческої народної партиї". Проґрама нової партиї підносить, що культурна взаїмність з иншими славяньскими народами мусить піддержувати ся, між тим як полїтичного панславізму сторонництво не узнає.

Дальматиньский сойм приймив шкільний буджет на р. 1900 голосами Хорватів против голосів Сербів і Італїянців. З буджету вичеркнено позицию видатків на італїяньску школу Сплїті.

Межи Сербією а Чорногорою прийшло сими днями до зірваня дипльоматичних зносин. Сербский посол Машін від'їхав з Цетиниї. Причиною непорозумінь має бути король Мілян. Князь Никола відпустив Машіна дуже неласкаво. Машін вернувши до Білгороду, розказує всїм, що послїдна авдиєнция его у князя була найприкрійшою хвилею в его житю. Через весь час побуту в Цетиниї іґнорували Чорногорцї сербского консуля.

Овогдашні телєґрами донесли були, що в околици Кімберлєю і недалеко на північ від сего міста під Варентон, прийшло до битви між сильним відділом Бурів, а військами Метуена, котрі маширували на Мафекінґ. Результат битви — як кінчила телєґрама — доси незвістний. І нині анґлїйскі кореспонденти не згадують нічого про результат сеї битви. То є доказом що Бурів що найменше не побито. За те инші телєґрами з сеї околиці звучать досить загадочно. Бюро Райтера доносить іменно з під Варентону, що дня 29 с. м. артилерия Бурів мовчала. Анґлїйский табор перенесено в віддалене місце, де вже єму не шкодять бомби ворога. Рано розпочали Бури карабіновий огонь, але по хвили залишили се. Коли Анґлїйцї мусїли перенести табор в безпечнїйше місце, то битва під Варентоном, мусїла випасти не дуже в їх користь. Окрім того не дуже в користь Анґлїйців промовляє телєґрама, після котрої Робертс велїв Метуенови уступити до Кімберлєю з краю Ґріка, положеного на всхід від того міста. — З телєґрам Робертса бачимо, що Бури не ждуть на его похід з Блюмфонтену, але покинувши свою дотеперішну, виключно оборонну тактику, переходять до зачіпного дїланя. Робертс доносить, що на північ від Блюмфонтену прийшло вже до кількох малих битв, бо Бури розпочали зачіпні кроки против фронту его армії і переслїдують Бурів, котрі зложили оружиє. Бурів вигнано з горбів коло Каресідімґ на полудне від Брендфорту, котрі обсадили Анґлїйцї. Ся мала битва під занятим вже давнїйше містом, коштувала Анґлїйців 100 убитих і ранених вояків. Один официр погиб а 7 є ранених. З обнятого повстанєм західно північного Капляндy доносять, що повстанцї в розсипцї. Надіють ся, що місцевість Кангард, одно з огнищ революцийного руху, вже занято.

Новинки.

Львів дня 2 го цьвітня 1900.

— **В справі оплати почтової** подає ц. к. Дирекция почт. що слїдує: Спостережено, що публика не уважає часто на підвисшенє декотрих належитостий тарифових з 10 кр. на 25 сотиків, за кореспонденциї, призначені до країв заграничних, належачих до міжнародного союза почтового, в наслїдок чого кореспонденциї такі, недостаточно офранковані при наданю, бувають за границею обтяжувані портом додатковим. В цїли усуненя тих неправильностий, звертає ся увагу кореспондуючих, що такса за листи, призначені до країв заграничних, належачих до міжнародного союза почтового (з виємком Німеччини. Сербії і Чорногори), від кождих 15 грамів виносить *25 сотиків*. Так само на 25 сотиків підвисшено також нале-

ПАМЯТНА ГОСТИНА.

(З італїяньского — Рената Фучінїого.)

На дневнім порядку були між иншими три слїдуючі предложеня: ремунерация пятьдесятьох лїр за надзвичайну службу в часї холєри, додаток на молоко для візника Фердинанда і звичайний дарунок сто лїр для братства сьв. Стефана на порох і штучні огнї в часї празника того сьвятого. Братство дістало той звичайний даток, але лїкар і візник мусїли сим разом облизати ся і сидїти тихо.

Та ухвала ради громадскої не подобала ся сему і тому, але як то звичайно діє ся, на другий день вже ніхто о тім не говорив. Хто мав гнїв, вже влагодив ся, хто хотїв говорити, виговорив ся, а найбільша часть радних вовком дивилась тепер на лїкаря, котрий всїх їх назвав „голотою" а так само і на Нанда візника, що стояв коло вікна, і коли панове радні ішли з ратуша, виговорював такі непристойні річи, що властиво повинен би був порядно за то обірвати. А всї притакували словам пана начальника громади Джіролями, збогаченого колишного крамаря, що від коли став богачем, не більше торгував і побивав ся за баришами як перше. Він то якось дивно вимавляв слово: хо-ле-ра і натякав — не нарушаючи однако лїкаря — на одно лїкарство, що будило дуже сильне підозрінє, бо всї, що его заживали, померли. При тім виговорював несотворені річи на „різників".

Про Нанда сказав, що Господь чей не винен, що він бідний; нехай би був завчасу подумав та не видавав на сьвіт цїлу громаду непотрібних жерунів.

Так говорив то тут, то там в крузї приятелів, а на радї доказав числами, що громада не може в ніякий спосіб робити якихсь надзвичайних видатків, і був безусловно тої гадки, що було би непростимим варварством, коли би рада громадска схотїла придавленим вже й так страшними тягарами податникам видирати з кишенї хочби лиш одного центезіма.

Та послїдна замітка викликала загальне: „Дуже добре!" і в цїлій радї лишилось всего яких чотирох, чи шістьох крикунів, що не переставали воркотїти.

Від того дня почав лїкар переглядати всї конкурси по часописях, чи нема де якого опорожненого місця, а Нандо зробив з одним хлопом умову о доставу пів лїтра молока денно, за що при кінци марта мав заплатити тілько а тілько возами гною, очевидно коли дожиє.

Так отже всьо уложило ся як найлїпше, і на другий день ніхто вже не гадав о нічім більше, як лиш о нетерпеливо дожиданім празнику, та кождий журив ся тим, що коли слота не перестане, то цїлий празник буде ні до чого. І справдї, студінь була страшенна. На улици не було видко нї живої душі; всї сидїли в хатї або по коршмах, і ждали коли та проклята студінь скінчить ся, бо такої студени — так казали і найстарші люди — не затямив ніхто вже від трийцятьох лїт.

Здавалось вже, що звичайне, нудне житє на ново зачне ся, коли одного красного дня вигринула нараз на дорозї славна трійка: чоловік, жінка і молодий хлопець, що бігцем, не знати звідки, появили ся в містї.

Він — як пізнїйше довідано ся, називав себе: „сініоре" Фабіо — по правій сторонї сухий і худий, з неповоротним карком, жовтим як солома волосєм, з витертою шкіряною торбою в руцї, одїтий від голови до ніг в ясне полотно, що звисало як мішок з его тїла, виглядав як страхопуд. По лївій руцї его синок Клементіно, так само довгий як тика, так само напів голий, зелений в лиця, з всуненою між рамена головою і блудявими та запалими очима, виглядав як турецкий дервіш. По серединї між ними сініора Матильда, тлуста, груба як околот і липка як зашмальцьований горнець; на одній нозї мала звичайний чобіт з холявою без підошви, на другій старий патинєк. Ішла поперед і копала ногами обох своїх товаришів. Була обвинена подертим шалем, з під котрого виглядала обірвана і заболочена спідниця та жовті панчохи. Виглядала як цар ходячих лахолатників.

І сьмішно і сумно ставало на вид тих трех бідних обідранців! А при тім були они цїлком вдоволені. По їх гордім поведеню можна було гадати, що они не знати які пани і прийшли в тім, хоч би й на серпень, за легкім одїню, просто з полудня.

Прийшовши на ринок, задержали ся, розглянули ся, та вступили відтак до кавярні.

Гурток неробів зайшов за ними туди під якоюсь покривкою, аби близше приглянути ся

житість поручаючу, належитість за зворотні рецепіси, за потвердженя виплати переказів, за депешні письма і за повідомленя о недоручимости посилок.

— **Ц. к. Дирекция почт і телеґрафів** подає до відомости: На основі розпорядженя ц. к. Мінїстерства торговлї з дня 22 марта 1900 ч. 13.842 почавши від 1 цьвітня 1900 в обороті з Німеччиною побирати ся буде поодинока такса 10 сотиків (10 фенїків) за листи аж до ваги 20 грамів (а не як доси лиш 15 гр.) — Та сама зміна увійде рівночасно в житє також в обороті між Угорщиною, Боснею і Герцеговиною з одної, а Німеччиною з другої сторони.

— **Реколекциї духовні для вірних.** В церкві оо. Василіян у Львові на Жовківскім відбудуть ся почавши від 2 до 7 цьвітня (від понедїлка до суботи) духовні реколекциї для вірних після слїдуючого порядку: В понедїлок рано I. наука о годині 5½, II. наука о 6-ій вечером. Такий порядок наук реколекцийних буде через всї днї від понедїлка до пятниці. Конець реколекциї і сповідь в пятницю, а загальне причастиє в суботу.

— **В память Тараса Шевченка** устроює перемиский Боян — при співучасти товариств: Руска Бесїда, Філїя Просьвіта, Народний Дім, Руских женщин, Селяньска Рада, Бурса ім. сьв. Николая, сьв. Кирила, Спілка — в сали маґістрату в Перемишли в четвер 5-го цьвітня с. р. горжественний вечер. — Вступ: крісло 2 кор., вступ на салю 1 кор., для учеників і селян 50 сот., ґалерия 20 сот. Початок точно о год. 7½.

— **Поправа биту манїпулянток почтових і телеґрафічних** наступила тепер на підставі розпорядженя мінїстра торговлї, а то в той спосіб, що підвисшене місячної платнї о 10 корон буде довершати ся не що пять лїт, як доси, але що чотири роки. Доси найвисша платня манїпулянток виносила 100 кор. місячно, а від тепер она буде піднесена до 150 кор. Ся постанова, що увійде в житє від 1 липня с. р., має подекуди силу взад обовязуючу, бо лїта служби манїпулянток, які доси собі числять, будуть їм почислені при означеню старшости в службі.

— **Огнї.** В Волчківцях вибух огонь в стодолї Ант. Чернявского і знищив крім того будинку з припасами збіжа ще й сусїдний дім Йосифа Чернявского. Шкода 18 тисяч корон.—В Воронові, городеньского повіта, згоріло на фільварку 7 шоп зі збіжем і соломою, 4 стирти збіжа, молотїльня та инші рільничі знаряди, власности Мойсея Вайсмана. Шкода виносить 43 тисяч корон. Причиною пожару були іскри, що вилїтали з паровоі молотїльнї. — В Янові, самбірского повіта, погоріло 9 селяньских загород. Загальна шкода виносить до 10.000 корон. Причиною огню була неосторожність наймита, що з циґаром пішов до стодоли.

— **Замість весни зима на ново.** Від кількох днів не перестає падати сніг, а упавши, досить добре держить ся. Пора вже спізнена, а до роботи в поли годі взяти ся. Здаєсь не буде сего року гаразду. А нехай би й потеплїло, то всетаки треба би підождати, щоби земля підсохла. Тимчасом прийдуть великодні сьвята, для одних латиньскі, для других рускі і знов мине кілька днів часу. Та хиба тим потїшати ся, що така біда не лиш у нас але й в инших краях, ба, ще гірше. В Чехії н. пр. повна застоя в роботі у поли; студінь та снїги, а в теплїйших сторонах повінь зовсім єї спинили. У Відни упав був минувшої пятниці так великий сніг, що майже в цїлім місті настала перерва в руху, не то мусїли станути майже всї трамваї, але навіть і вози. До возів з набором запрягано на передмістю Фаворітен на триєстиньскім гостинци по шість коний і они не могли видобути воза зі снїгу. Можна собі подумати, що то був за сніг, яка маса, коли на деяких улицях не можна було через сніг лїхтарень позасьвічувати, а люди навіть з хати не могли вийти. Розуміє ся, що не обійшло ся без всїляких нещасливих пригод, а в Пратері вигинуло богато птиць. З Лїнцу доносять, що в горішно-австрийских горах сніг упав на 2 метри грубо, а в долинах на метер. Подібні вісти наспіли і з инших країв австрийских та й з Німеччини.

— **Дирекция „Краєвого Союза кредитового“** стоваришеня зареєстрованого з обмеженою порукою у Львові, запрошує отсим до приступленя в члени стоваришеня. Членами „Краєвого Союза кредитового“ можуть бути особи фізичні, як також товариства, громади і братства церковні. *Один уділ членьский 25 зр.* Кождий член може мати більше уділів. При складаню першого уділу належить вложити *вписове на резервовий фонд в квоті 1 зр.* — „Краєвий Союз кредитовий“ *приймає вкладки ощадности* в довільній висоті і опроцентовує їх 4½% та уділяє кредиту руским товариствам кредитовим на 5½%. Инші особи можуть користати з кредиту в „Краєвім Союзї кредитовім“ на 7%. Льокаль „Краєвого Союза кредитового“ у Львові: Ринок ч. 10 I. поверх (дім „Просьвіти“) Годиии урядові: від 12 перед полуднем до 2 по полудни кождого дня окрім недїль і руских сьвят. *Дирекция.*

— **Поблагословив же Бог дїтьми!** Жінка господаря Андрія Чака, як доносять віденьскі ґазети, привела свому чоловікови знову двоє близнят, котрі в метриках уродженя записані яко двайцять сема і двайцять осьма дитина. Чакова віддала ся в 16 ім роцї за свого чоловіка, з котрим жиє вже 36 лїт. Мати і новонароджені дїти мають ся добре, але батько не конче, бо в виду так скорого приросту єго родини а скупеньких доходів дур єго голови бере ся.

— **Наганяч еміґрацийний в арешті.** Дивуємо ся, звідки наших людий бере ся нараз сильна горячка еміґрацийна, а то ось де причина: наганячі еміґрацийни. Були, та здаєсь ще й є такі наганячі у нас, а одного такого арештовано недавно тому на Буковинї в Мамаївцях, і він сидить тепер в арешті. Тим наганячем то селянин Григорий Савчук з Мамаївців, звістний на Буковинї під назвою: „Григорий нумер 2“, „кумпан“, ще більше звістного „Григория нумер 1“ всесторонного аґента і „литератора“, ізлателя Григория Купчанка та наших москвофілів. Той Григорий нумер 2“ звичайний собі селянин, що научив ся читати і писати а відтак де чого трохи, навіть не лизнув, лиш понюхав — і то з далека, взяв собі примір з „Григоря нумер 1“ та став та

тому видовищу, а й я не міг оперти ся покусї і приблизив ся до шинку.

Коли я там увійшов, сварив ся сіньоре Фабіо з кельнером Джанні'м за то, що не було масла.

— Варварский край! Край ослів! — кричав заєдно, а щоби свому оправданому гнївови придати ще більшої сили, то від часу до часу проклинав дуже погано.

— Єму самому — мовляв — взагалї не дуже на тім зависить, але сіньора привикла до того і без масла она не може снїдати. І при тім бив кулаком по столї немов би хотїв розбити марморну плиту.

— Я хора на жолудок, розумієте? — сказала сіньора Матильда до Джанні'ого усьміхаючись, але таким голосом що пригадував рик шалїючої бурї.

— Щож я на то пораджу, панове? — відповів Джанні і поглянув на мене. — Як хочете кави, то — вправдї то нїчого незвичайного, але можете єї дістати Як хочете булок, то й тих вам дам; як нї, то може позволите пунчу, або чарку чого иншого.... маємо дуже добру бенедиктинку, кірасо, кока...

— А біфштик, печеню, можна дістати?— спитав сіньоре Фабіо.

— О, з мяса нїчого, бо вже вчера вийшло, а перед суботою у нас не ріжуть. А впрочім тут не реставрация.

— Бодай добрі, сьвіжі яйця?

— Нї, нї, Фабіо, я знаю, они для мене за горячі — заревіла сіньора Матильда.

— Кельнер!

— Прошу.

— Чарку мішаної: горівка з румом.

— За одного сольда чи за два?

— За одного.

Відтак почав розмову з нами. Привитав ся з кождим з нас з окрема, хотїв знати наші назвища, питав, де мешкаємо, одушевляв ся красотою околиці і просив о ріжні поясненя в справі рільництва, промислу і суспільної господарки. Відтак оповів нам дещо з свого житя. Згадав що ідуть до Романії, аби там поглянути на свої посілости; їх в одній гостинници обікрали а пішки ідуть для приємности. Відтак розвідував ся чи в місті нема якого театру, де можна би приємно провести вечер, бо инакше они зараз підуть дальше.

Між тим витягнула сіньора кусник хлїба, дала половину з того Клементінові та почала гризти свій кусник, глядячи з жадобою на чарку горівки перед чоловіком. При тім замітив я, що они всї мали лиш одну хустку до носа, та дїлили ся нею спільно, подаючи єї собі з елеґантною байдужностию з рук до рук.

По тім короткім снїданю попросив нас сіньоре Фабіо о циґаро. Він має свої в торбі, але якимсь проклятим случаєм згубив від неї ключик. Єму подали циґаро, а він перерізав его на дві половини, бо — мовляв — цїле зле курить ся і почав пикати; відтак попросив Джанні'ого о карти до гри.

— Пошукай вінкової сімки!

— Джанні перебрав всї карти сімки між ними не було.

— Ага, шибенику! Ти приніс менї не повну талїю. Ну дивіть ся, де урвитель єї сховав, аби мене ошукати! — І ударом по голові збив єму капелюх, в котрім найшла ся вінкова сімка.

Настав загальний сьміх. Джанні змішав ся, а всї тиснули ся тепер до стола та почали питати сіньора Фабія, як він то зробив та просили, аби показав ще яку штуку.

Сіньоре Фабіо не дав ся довго просити. З одної кульки хлїба зробив сім, вийняв синові зуб з уст, сховав ніж в ложці, яку відтак найшов в кешени трафіканта Бандоні'ого, проковнув фунт клоча і пачку сірників і відтак цїлу годину дихав огнем та витягав з горла стяжку, а вкінци витягнув жінцї, що між тим твердо заспала та сопіла як ковальский міх, не збудивши єї кусник цукру з носа.

Між тим находило ся з усїх сторін множество людий, так що шинок не міг всїх видців помістити, а богато з них, аби лїпше видїти, повилазили на крісла та на столи, ба навіть вкінци на шинквас, на велику досаду Джанні'ого, що немилосердно проклинав.

— Тихо! Не видите, що читає!

Сіньоре Фабіо перечитав при напруженій увазї слухачів кілька розділів написаної ним „Книги тайн“. Вичистив відтак якоюсь водою, що мав у фляшинцї в кешени одіне всїх присутних і переміняв при помочи якогось порошка всї ложки, вилки і ножі Джанні'ого в чисте срібло. Погляди, рухи і киванє головами ясно говорили, що нї один з присутних нїколи ще не бачив таких чудес. Щось подібного, дещо з того, дещо з сего видів вже не один, але аби хто так знаменито показував штуки то нї.

Поволи почали ся появляти в шинку і деякі визначнїйші особи і на ново відозвали ся похвали з усїх сторін та стали ще голоснїйші. Але що сіньоре Фабіо вже був і захрип то подано єму другу чарку горівки з румом, а й Клементінови і сіньорі Матильдї також. Але сіньора попросила лиш чистого руму, бо горівка за дуже єї розгріває. Тепер не було вже для сіньора Фабіа ратунку; найкрасші штуки мусїв він повтаряти, похвали роздавали ся чим раз голоснїйше, а одушевленє дійшло до того що рівно в полуднє сіньоре Фабіо, сіньора Матильда і Клементіно, вирвані з поміж простої товпи, сидїли при обідї за столом у пана бурмістра, де при печени і винї віддавала їм почесть цїла родина голови міста.

Іли як вовки навіть і горячі страви. Але по обідї Клементіно і сіньора Матильда почули біль. Їй хибувало щось в жолудку, а Клементінови крутила ся голова. Сіньоре Фабіо поясняв то тим, що у них дома не їсть ся нїколи більше як по три страви на обід.

Але сам сіньоре мав добру і голову і жолудок. Не мав нї одного сольда, і з конечности мусїв дати вечірнє представленє, аби на другий день пустити ся в дальшу дорогу. І єму пощастилось без великих заходів з єго сторони.

— Мусите менї зробити одну прислугу, пане професор — сказав до него бурмістр і взяв єго на бік.

— Прошу.

— Але не відмовте.

— Кажу вам, ласкавий пане, що готов вам служити.

— То слухайте. Наш сьвященик має сестру, що від трех лїт терпить, як кажуть, на

кож видавати ґазетку: „Народ. Вістник“. Він таки сам розносив тоту ґазетку в торбі по хатах, ну тай здаесь при сій нагоді намавляв селян до еміґрациї, вже не то до Бразилії або до Канади, але аж до Арґентини. Ґазди із Мамаївців нових (4), із старих (2), із Валяви (до 40), дальше богато з Вереячанки і других сіл — попродали свої ґаздівства і лагодили ся зі своїм вождом в дорогу. Черновецке старостзо не хотіло ему однак видати пашпорту, бо учуло, що він простий торговельник людий. На 19 марта с. р. було вавзано в тій цїли 35 сьвідків. Та чим більше в ліс, тим і більше дров, так і з тим. Судия видів, що нема сему дїлу кінця і вислав комісию по тих селах, де Савчук аґітував. 26. марта була комісия і ревізия в его домі і найшла богато листів, паперів та рецепісів із Бремену, Гамбурґа і Італії. Листи і письма переконали усїх наглядно, що „господин редактор“ був простим платним еміґрацийним наганячом. Примїром в однім листі пишуть до Савчука із Бремена: „Посилаемо 100 зр. і гадаемо, що буде доста. Присилайте нам на 1 мая 100 людий, від кождого за голову маете тілько а тілько. Приїзджайте сюда, бо звідси вам лїпше аґітувати, як дома; дістанете 50 зр. на місяць, а як вам ся наша робота подобає, можете і на дальше в нашій канцеляриї мати занятє, як ні, то кораблями можете їздити і т. п.“ Який конець сего слїдства буде, ще не знати. Люди приходять з ріжних сіл і питають за Савчуком, бо час від'їзду вже зближає ся. Одна часть людий із Валяви пустила ся — як говорять — в дорогу. Мамаївскі люди, що спродали свої майна, ходять як потроені.

Телеграми.

Відень 2 цьвітня. Montags-Revue доносить, що спільні делеґациї зберуть ся 12 мая в Пешті. В четвер відбуде ся у Відни рада міністрів для уложеня спільного буджету. Зараз по тім, як зберуть ся делеґациї, буде скликана Рада державна.

Льондон 2 цьвітня. Часописи доносять з Преториї, що президент Кріґер оголосив в часі похорону Жуберта начальним вождом трансвальских войск ґенерала Людвика Боту.

Льондон 2 цьвітня. Тїло Жуберта перевезено до Рустфонтен на граници Наталю, де его похоронено в родиннім гробі.

Льондон 2 цьвітня. З Кімберлею доносять, що Бури розложили ся над рікою Моддер, недалеко від місця, де був табор Кронїого під Пардеберґо. — Ґен. Робертс вислав до Кріґера кондоленцийну телеґраму з причини смерти Жуберта.

Надіслане.

КОБЗАР. Вибір творів Тараса Шевченка для ужитку молодїжи. Цїна 1 зр. 20 кр. Під таким заголовком видало руске Товариство педаґоґічне книжку, котрої брак вже від давна відчував ся, а котрою можуть користувати ся не лиш молодїж шкільна, але всї, котрі хотять познакомити ся з житєм і творами нашого найпершого поета. Крім обширної житеписи і погляду на лїтературну діяльність Т. Шевченка, котрий то вступ займає 78 сторін, додані ще до поодиноких поезий многі пояснення в нотках, котрі богато причиняють ся до зрозумїня поезий, їх краси і духа. Книжку сю можна дістати в рускім Товаристві педаґоґічнім у Львові, ул. Чарнецкого, ч. 26.

якийсь боляк в жолудку. Були у неї вже професори і доктори з усїх сторін сьвіта і нічого не помогли. Чи не схотїлиб ви відвідати еї? Ми би вже віддячились....

— Ні, ні, о тім не говоріть.

— Не гнївайте ся, я вже то якось зроблю, аби вашу заслугу оцінили і нагородили! Я вже то добре розумію; тут не розходить ся лиш о талант, треба до того ще й трохи гроша.

— Сіньоре Джіролемо — відповів величавий професором сіньоре Фабіо. — Ви вхопили мене за найслабшу мою сторону: любити ближнього і помагати ему, як довго і коли можна.... Але заки там підемо, просив би я вас також о прислугу: Аби якось пожиточно провести день, хотів би я через пополудне уділяти людям лїкарскі поради — до того потребую комнати....

— Виборча саля, в ринку! Велю зараз принести ключі.

— Дякую вам. А нині вечером хотів би я на прощанє устроїти для цїлого панства в місточку і для всїх тих добрих людий мале представленє...

— Там в сали. Звамените! Славно! Всьо зробить ся; а тепер ходіть.

Звідавшись ще о здоровлю сіньори Матильди, котрій було вже лїпше і Клементіна, що вийшов був по обідї, аби відітхнути сьвіжим воздухом, пішов до сьвященика.

До вечера сіньоре Фабіо повикручував половині населеня щоки, продав сто фляшинок своєї води до чищеня одіня, сто білих порошків, пятьдесять примірників „Книги тайн“; всьо по дуже уміреній цїнї, по одній або пів ліри; не числячи нумерів на льотерию, котрі сіньора Матильда давала даром тим, хто купував ліки або давав рвати зуб.

Одному селянинови розтяв сіньоре Фабіо жилу; але того чоловіка уратував великодушно лїкар, що скоро прибіг і підвязав рану. Пізнїйше пішли всї до сьвященика на вечерю, при чім пан професор і сіньора Матильда задля своєї жартобливости загально подобали ся. А вкінци удало ся цїле товариство до бурмістра

І то був справдї памятний вечер для родини сіньора Джіролема і для цїлого місточка. Насамперед штуки, в котрих сіньоре Фабіо був очевидно недостижимий. Відтак перекуска і збиранє добровільних датків для сіньора Фабія, чи як сіньоре сам казав: „для моїх бідних селян“. Відтак слїдували товарискі забави, в котрих — о скілько розходило ся о устроєня і новість, був Клементіно незрівнаний. Відтак музика і сіньора Матильда, мимо того що була перестуджена, відспівала пісню Addio, mia bella, addio з таким чувством, що аж всї плакали. А вкінци танцї, при чім сіньоре Фабіо так грав на фортепянї, що нїхто не чув доси чогось подібного.

Словом, що коли о першій годинї в ночи забава скінчила ся, гадали всї що то лиш десята вечер.

— Ах, шкода, що так скоро мусять їхати — зітхав сіньоре Джіролемо, розбираючись до сну. — То раз люди! Яку голову мусить мати той чоловік. Ти чула Карльотто, як він мене два рази назвав „ласкавий пане!“

На другий день рано не дали ся задержати. Пішли о осьмій годинї. Сьвященик стояв коло вікна і махав на прощанє хусткою; кільканайцятьох поважних міщан зібрало ся на ринку, обіймам і цїлованю не було кінця; а в полудне наша трійка на поручи моста в поли, далеко вже від міста та з вдоволенем заїдала салямі та попивала добрим вином.

Ледве сіньоре Фабіо з'їв салямі, витягнув оловець, написав кілька чисел на замащенім папери та заявив своїй Матильдї, що они — не числячи дарованого одіня — мають в касї сто девятьдесять сїм лїрів і двайцять пять центезимів.

Окляк радости відповів ему на то. Не богато бракувало а сіньора Матильда упала через поруче; Клементїно голосно позїхнув, а сіньоре Фабіо з окликом „Проч з скупарством“ викинув порожну фляшку, що з бревькотом розбила ся о камінє над водою.

В тім самім часї лїкар переглядав конкурси в часописях чи не найде якого вільного місця, а Нандо, візник, забув на свій голод притуливши усьміхаючу ся дитину до грудий.

Рух поїздів зелізничих

важний від 1-го мая 1899, після середно-європ. год.

посп. відходить	особ. відходить	Зі Львова
		День
	6·20	До Лавочного, Мункача, Борислава
	6·15	„ Підволочиск, Одеси, Ковови
	6·30	„ Іцкан, Букарешту, Радівців
	6·30	„ Підволочиск в Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·45	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·10	„ Скольього, Лавочного від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$.
	9·25	„ Янова
	9·35	„ Підволочиск в гол. двірця
	9·45	„ Іцкан, Сопова, Бергомету
	9·53	„ Підволочиск в Підзамча
	10·10	„ Белзця, Рави, Любачева
	12·50	„ Янова від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$ в неділї і сьвята
1·55		„ Підволочиск в гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$ в неділї і сьвята
2·45		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Скольього лиш від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$.
	3·15	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$.
	3·20	„ Зимноводи від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	3·25	„ Брухович „ „ „ „
	5·25	„ Ярослава
		Ніч
12·50		До Кракова, Відня, Берлина
2·30		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	4·10	„ Кракова, Хирова, Коросна
	5·50	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	6·26	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·40	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від $^{15}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$.
	6·50	„ Янова від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$ в будні дни
	7·—	„ Лавочного Мункача. Хирова
	7.10	„ Сокаля, Рави рускої
	7·20	„ Тернополя в гол. двірця
	7·42	„ „ „ Підзамча
	7·47	„ Янова від $^{1}/_{10}$ до $^{30}/_{4}$ 1900 включно
	8·35	„ „ „ $^{1}/_{5}$ „ $^{31}/_{5}$ і від $^{16}/_{9}$ до $^{30}/_{9}$.
	9·11	„ „ „ $^{1}/_{6}$ „ $^{15}/_{9}$ в неділї і сьвята
	10·40	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	10·50	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·10	„ Підволочиск, Бродів в гол. двірця
	11·32	„ „ Грималова в Підзамча

посп. приходить	особ. приходить	До Львова
		День
	6·10	З Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·50	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·40	„ Янова (головний дворець)
	7·55	„ Лавочного „ „
	7·44	„ Тернополя на Підзамче
	8·05	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	9·—	„ Кракова, Відня, Орлова
	11·15	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	1·01	„ Янова на гол. дворець
1·30		„ Кракова, Відня
	1·40	„ Скольього, Хирова, а з Лавочного від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$.
1·50		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
2·35		„ „ „ гол. дворець
	5·15	„ „ „ Підзамче
	5·40	„ „ „ гол. дворець
	5·55	„ Сокаля
		Ніч
	12·10	З Скольього, Калуша, Борислава
12·30		„ Черновець, Букарешту
2·16		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·05	„ Підволочиск на Підзамче
	3·30	„ „ „ гол. дворець
	6·—	„ Кракова, Відня, Самбора, Сянока
	6·10	„ „ „ „ Хирова
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
	7·58	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{31}/_{5}$ і від $^{16}/_{9}$ до $^{30}/_{9}$ що дня, а від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$ в неділю і сьвята
	8·15	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{30}/_{6}$ і від $^{16}/_{8}$ до $^{10}/_{9}$.
	8·30	„ Брухович від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$ що день
8·45		„ Кракова, Відня, Любачева
	9·21	„ Янова від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$.
	9·55	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	10·10	„ Іцкан, Ковови, Підвисокого
	10·08	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·25	„ „ на гол. дворець
	10·30	„ Лавочного. Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від 6-ої години вечером до 5-ої години 59 мінут рано
Бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних при ул. Красицких ч. 5

За редакцию відповідає: **Адам Крехowецкий.**

TYGODNIK MÓD I POWIEŚCI

Ілюстрована часопись для женщин.

БЕЗПЛАТНО

4 томи повісти

Клим. Юноши „Внучок“ — А. Мечника „Ованес Огана“ — К. Лясковского „Зужитий“ — Ст. Аріеля „Улуди“

за кождий чверть рік том

одержать як „ПРЕМІЮ“ передплатники галицкі.

„TYGODNIK MÓD I POWIEŚCI“ в будучім 1900-тім, а в 42-ім році істнованя буде виходити під тим самим як доси літературским напрямом, з задержанєм і на будуче дотеперішного отрудництва в специяльних відділах видавництва.

MODY PARYSKIE

(2.000 рисунків і 12 великих аркушів з кроями і взірцями робіт жіночих) і

GOSPODARSTWO DOMOWE,

завдяки котрим наша часопись независимо від заспокоєня потреб ума образованої женщини, запевнює її практичну хосенність ствердженої вартости.

Обітниць богатих на слова, заповідань уліпшень і реформ, якими визначують ся більше менше всї проспектові оголошеня, уникали ми доси з принципу. Тим менше могли би ми уживати їх тепер, коли читаюча публика відповіла на проявлений в Tygodnik-у напрям дійстними доказами признаня, становлячими для редакції цінну заохоту до постійности на обібраній дорозї.

Одинокою обітницею з нашої сторони, а радше сказавши,' одиноким з'обовязанем, яке приймаємо, єсть стояти і дальше на основі тих пересьвідчень, котрі нинї вільно нам вже уважати тревалим звеном між часописию а читателями, а подаючи їм інформациї з проявів дійстного житя, вибирати зпоміж них лише ті, яких вартість і вплив на суспільність власну або чужу признаємо. Ту задачу хочемо виповнити як доси без тїни упереджень, сторонничої ненависти і взгляду на личний інтерес.

То всьо, що вільно нам нинї сказати о дусї і напрямі нашої працї на будуще.

Не спускаючи з уваги печаливого і безперервного постійного забезпеченя сотрудництва нашої часописи, маємо сказати кілька слів о тім, що ми в відділї белетристики приготовили для „TYGODNIK-А MÓD I POWIEŚCI“ на будуючий рік.

Маєм запевнені працї: *Марії Родзевичівної, Віктора Гомулицкого, Володислава Ст. Рей монта, Севера (Ігн. Мацїйовского), Володислава Уминьского* і многих инших.

В відділї поезиї звістні читателям пера: *Казимира Глиньского, Миріяма, Лянгого, Ор-Ота* і инших, обіцяли нам свої твори на слідуючий рік.

Розпочинаємо рік 1900 двома творами повістевими:

Волод. Ст. Реймонта
повість п. з.:
І по многих днях. — І по многих лїтах....

Севера
повість п. з.:
Леґенда.

Услівя передплати разом з премією:

У Львові і Кракові:	
Чвертьрічно	1 зр. 80 кр.
Піврічно	3 зр. 60 кр.
Річно	7 зр. 20 кр.

В Галичинї з почтовою пересилкою;	
Чвертьрічно	2 зр. 20 кр.
Піврічно	4 зр. 40 кр.
Річно	8 зр. 80 кр.

Редактор ЯН СКИВСКИЙ.

Передплату для ЛЬВОВА і ГАЛИЧИНИ принимає, числа оказові і проспекта даром висилає

Головна Аґенция і Експедиция „TYGODNIKA“ у Львові

Пасаж Гавсмана ч. 9 і всї книгарнї і контори письм.

З друкарнї В. Ловиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).